

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἰνστιτούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμά ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ετησίαι... δρ. 8.— Ἐξάμηνος... 4,50</p> <p>Τρίμηνος... 2,50</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ-ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ἸΔΡΥΘΗ Τῶν 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1910</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐυριπίδων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον</p> <p>Ἔτος 32ον.— Ἀριθ. 7</p>
--	--	--

Ἀναγενομένους ψευδωνύμων: Πατριώτης τοῦ Ὀμήρου, α. Ἐγγυὲς Ἰδεῶδες, α. Παπαδόπουλα, α. Ἀγυρία τῆς Σωτηρίας, α. Βασιλοῦσα τῆς Καλλιόπης, α. Γαλανὴ μας Στανροφόρα, α. Μονακίβη Χαρά, α. Ἠλιόλουτος Πρωία, α. Ὀνον Σιά, α. Τροχούμενο Νερό, α. Ἐσπερινὴ Γαλήνη, α. Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, α. Κοκκινόσκουφη, α. Χρυσὸν Δέρας, α. Ὀλισσία Παραδείσου, α. Βοσκός τῆς Ἐρήμου, α. Δάφνης Κλωνάρι, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἡ ὁδὸς ἐκείνη δὲν ἀντιτίθεται, ἐάν δὲν συνδεῖται ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς ἀποστάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ἢ λέξεις. Προτείνονται μόνον οἱ ἕνδεκα ψευδωνύμων ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδωνύμων ἐπίσημ. ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδωνύμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντός παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν ἐστὶ ὁ ἀρκεῖται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλλάξον: τὸ Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Δούμιον τῶν Σαλονικῶν, Δεκαπενταετηρ Πλοίαρχον. Σανθὴν Μουσοῦ— ἢ Ὀδρονία Μολῆ (0) μὲ Ἰδιόμορον Νεάνιδα, Μαῦρα Μάγια, Ζακυνθῶν Πανοῦν, Ἰδανιδίοντα, Σιλφίδα, Ἀρδολοῦριδο.

Ἡ Διάπλοσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσπασίαν Κοῦν (τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς λύσεις σου) Ἀπόλλωνα (ἐλήθη). Ἀφροισιγῆ Σημαῖαν (ἐλήθησαν ἅλα· αἱ παραγγεῖλαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ δι' ὅσα ὠραία γράφεις· τὰ ποτελέσματα θὰ δημοσιεύσῃς ἐντός ὀλίγου) Ἡρώα τοῦ 21 (ἐνεκρίθη εἰς τὸ ἔτος τοῦτο· πῶς δὲν τὸ εἶδες;) Κραλληνακὴν Ἀθῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς) Γ.Ν.Σ. (ἔλαθα) Ταῖσ' (πολὸν καλὰ ἔκαμες) Σημαιοφόρον Ἑλληνα (ὠραία· αἱ γελοιογραφίαι τοῦ σπιτικοῦ ὁ Ἀζαρίας ἐγγέλας πολὺ) Ἀμ. Α. Σούλ (νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγόν· αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλλεις εἶνε παρὰ τοὺς κανονισμοὺς) Χαρίν τῶν Ἑλλήνων (κ' ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ ποῦ σ' ἐγνώρισα) Γεννάσιον Ἰωαννίνων (ἐλήθη)· εὐχαριστῶ· ναι, πάντοτε πρέπει νὰ σημειῖς καὶ τὸ ψευδωνύμῳ σου) Κυματίζουσαν Κεανόλενον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· αἱ παραγγεῖλαι σου ἐξετελέσθησαν) Μασκῶν (τὸ πρῶτον ποῦ μοῦ στέλλεις μαρτυρεῖ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γράψῃς ὠραία· ἀλλὰ καθὼς καὶ σὺ λέγεις, χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή) Ἀγγελικὴν Ν. Δ. (τώρα ἢ προθεσμία ἐπέρας· πικρὸν ὄμως μὲ ἐλήθη ἢ συλλογὴ σου, καὶ θὰ τὸ μάθῃς μετ' ὀλίγον ποῦ τελειῖται ὁ πρῶτος γύρος· δυστυχῶς τώρα δὲν εὐκαιρῶ νὰ φάξω καὶ νὰ σοῦ πῶ) Ἰ. Φ. (ἐλεύθερα εἶνε καὶ τὰ δύο) Φλάμπουρο τῆς Δευτερίας (ἔστειλε 11ον τόμον) Ὀδρανίαν Μολῆν (ἔστειλε ἐκ νέου ἀποδείξεις) Κόρη τῆς Μακεδονίας, Κορηκὴν Ἀερογαλιάν, Ἀλεξάνδραν καὶ Δανάην Δ., Ἀθάναιον Ἑλλάδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 6 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθῶν καὶ Πετραίων μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου.

Ἡ ὁδὸς ἐκείνη δὲν ἀντιτίθεται, ἐάν δὲν συνδεῖται ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς ἀποστάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ἢ λέξεις. Προτείνονται μόνον οἱ ἕνδεκα ψευδωνύμων ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντες ψευδωνύμων ἐπίσημ. ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδωνύμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντός παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν ἐστὶ ὁ ἀρκεῖται.

44. Δεξιόγυφος.

Νύμφην μὲ συνδέσμοις δύο
Ἄν δελφίτης νὰ ἐνώσῃς,
Γνωστὴν πόλιν τῆς Ἠπείρου
Παρεσῆς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ταχτιῆ Μεχμέτ

45. Μεταγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι, φίλε λῦτα,
Κοπιάζεις νὰ μὲ λύσῃς;
Ἄντι Κέμπζ, Ρῶ ἂν βάλῃς,
Κοινὸν σχῆμα θάπαντήσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Νέας Σελήνης

46. Ανασυλλαβισμός.

Ὅπως εἶνε ἂν τάφισς,
Βράζεται στὰ μαγειρεία,
Ἄν τὸ ἀνασυλλαβίσῃς,
Παίξεται στὰ καφενεῖα.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Δεξασμένης Γαλιανολέκου

47. Δημιῶδες Αἰνίγμα.

Κλείνω δύο σεντουκάκια
Καὶ τὰ κρόσσια ἀρίνω ἀπέξω.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀνανθίνου Στεφάνου

48. Γωνία.

- + * * * * * = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
- * + * * * * = Ἀρχαία Βασιλοῦσαι.
- ** + * * * * = Ἀρχαία χώρα Γερμ.
- ** + * * * * = Προφητεία.
- ** + * * * * = Βασιλεὺς Μακεδονίας.
- * + * * * * = Ἰερὸν πλοῖον.
- + * * * * * = Ἰερὸν σύμβολον.

Οἱ σταυροὶ σχηματίζουσι Σάτυρον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ζιλῆ Χανουῦ

49. Ἀσπῆ.

- * * * * * Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινώσκονται: καθέ- τως κράτος τῆς Ἀμερικῆς, ὀριζοντίως Μοῦσα, διαγωνίως δὲ φυτὸν καὶ ἀρχαῖος Γεω- γράφος.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Εἰμαι Ζακυνθία

50. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἐπίρρημα χρόνου—Σύνδεσμος=Φωνῆν+ Μέρος τοῦ σώματος—Σύμφωνον=Θεὸς

Ἐπίρρημα χρόνου—Θεὸς=Ἀρθρον κατὰ δοτικῆν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Γαλανῆς Στανροφόρας

51. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ.

Νὰναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις οὕτως, ὥστε τὰ δευτέρα γράμματα τῶν νέων λέξεων νὰποτελοῦν κατὰ σειρὰν χρονικὴν διαίρεσιν:

1, Ἀργοναυτῆς. 2, Στοιχεῖον. 3, Μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

52. Ἑλλισοσύμφωνον.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Κωνστ. Μαντζουράνη

53. Γρίφος.

καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
καὶ θν καὶ καὶ θν καὶ θν
καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
πα πα πα

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρί

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. ἀν 49—52

491. Πετραχῆλι (πέτρα, χεῖλη).—492. Λάρισα (λά, ρίς, σά).—493. Γέρας—δέρας κέρας—τέρας—πέρας.—494. Θῦμος—Μῦθος.

495. Α Α 496. Ἐννοῦνται τὸ ἐν εἶνε δύο γράμματα, ε, η καὶ ὅτι τὸ δὲ εἶνε τρία γράμματα, δ, υ, α

Η Ρ Α γράμματα, ε, η
Ε Ρ Α Τ Ω καὶ ὅτι τὸ δὲ
Τ Ο Υ Ρ Κ Ι Α εἶνε τρία γράμ
Π Ε Ι Ρ Α Ι Ε Ψ ματα, δ, υ, α
Υ Δ Ρ Ο Σ Τ Α Τ Ι Κ Η —497—501. Τ

ἀνταλλαγὴ διὰ τοῦ ΑΑ: ἔλαφος, κλάδος μελίτη, αἰάτος, κοιλία.—502. ΒΑΛΑΝΟΝ (ΒΑβυλὼν, ἑΛΑτη, ΟὔραΝΟΣ).—503. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ἕξλον ἀπελέκτον.—504. Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

505. Βουκεφάλας (βού, κέ, φά, λά, ε).—506. Ἀνθῆνος (ἀν, τό, νί, ὤς).—507. Κλάδος—κάδος.

508. Ο Ε Ο 509. Ὁ δειλὸς τῆς παροῦσης προδότης ἐστὶ (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειρὰν, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερ- πηδωμένον ἐνὸς στοιχείου.) 510. Ἀγαπᾷτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.—511—513. 1, Ἄμνος (τὸ ΣΟΝ ΜΑΝθάνε.) 2, ΒΟΥΣ (ΣΥ Ο Βασιλεὺς... 2, Ἄλλη (Ἡ ΚΛΑγῆ...—514. Ὁ ἔχων τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.—515. Ἐπιθυμῶ διακαῶς ἐν βραβείον πρώτων. (ἐπὶ θυμῷ δια- κα ὡς—ἐν βρα Βίων πρό τῶν.)

516. Παρίσιοι (πάρις, ι, οί).—517. Γα- νυμήδης (γα, νί, μί, δίς).—518. Χάκων Λάκων.—519. Τὸ σφουγγάρι.

520. Β Κ Σ 521. Ἐσο λιτός. (Ἡ ἀνάγνωσις κα- τὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐκ δεξιῶν ἐναλ- λάξ).—522. ΚΟ- ΔΡΟΣ—ΝΑΡΣΗΣ (Καροπὴ Νήσιον, Οἰ- ρΑνία, ΔῶΡον, ΡῶΣια, ὈρβΗλις, ΣειΣμός).—524. Μηδὴνα πρό τοῦ τέλους μακάριζε.—524. Ὁ Πηγεῖος ποταμὸς (ρ, πῖ, νί, ὤς, ποτά, μ' ὤς).—525. Ἡ σκίψις ὑφαίνει· λόγος κεντᾶ (εἰς καὶ ψ' εἰς ὑφ' ἐν νι-ολογ' ὡς κ' ἐν τᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΑΣ»

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ζητοῦνται μέλη πανταχόθεν. Συνδρομὴ μὲν γιὰτα πεντηκοντάλεπτον. Τὴν 20 Φεβρουαρίου κλήρωσις τῶν Ἀθηναϊκῶν μελῶν διὰ τὰς θέσεις.—Ἀπευθυντέον: Π. Γ. Γεροντίτην, Ἐθνικὸν Ὀφθαλμιατρεῖον, Ἀθήνας.

Πρόεδρος ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (I,30)

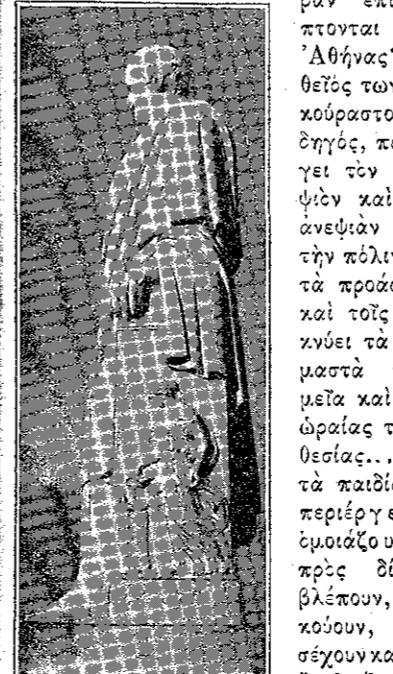
Ἀντάλλασσον δελτῶνα (καλλονὰς) μετ' ἀπάντων τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως». Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Πίλια Γ. Τσεμπερόπουλος, Σύρος. (I,40)

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Μαγεία! ἀνεφώνησαν ταυτοχρό- νως μὲ θαυμασμὸν δύο παιδικαὶ φωναί.

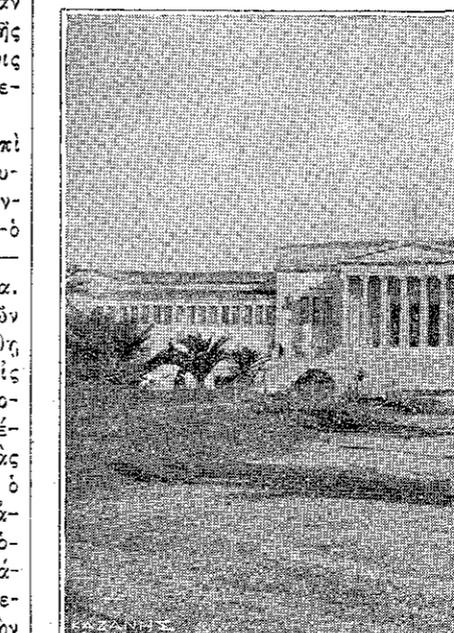
—Πραγματικῶς ὅσοι ἐταξείδευσαν πολὺ καὶ εἶδαν ὅλα τὰ ὠραία μέρη τῆς γῆς, βεβαιῶνουν ὅτι αὐτὴ ἐδῶ ἢ ἀποψις εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον! ἐπρόσθε- σε μίαν ἀνδρική φωνή.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ζακπείου, ἐπὶ μιᾶς βαθμίδος τῶν ὠραίων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ μαρμαρίνων προπυλαίων, στέκον- ται ἡ Ἀλεξάνδρα—δῶδεκα ἐτῶν,—ὁ ἀδελφὸς τῆς Νίκος—δεκαεσσάρων,— καὶ ὁ θεὸς τῶν Παύλος—ἕως σφράντα. Τὰ δύο παιδιά ἤλθον πρὸ δύο ἡμερῶν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα ἢ κέρη θὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς εἰς ἐν ἐκπαιδευτήριον ἀρρένων. Πρώτην ὁ- ρὰν ἐπισκέ- πτονται τὰς Ἀθήνας ὁ θεὸς τῶν, ἀ- κοῦραστος ὁ- δηγός, περιά- γει τὸν ανε- ψιδὸν καὶ τὴν ανεψιδὸν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστεια καὶ τοῖς δει- κνύει τὰ ὀνο- μαστὰ μνη- μεῖα καὶ τὰς ὠραίας τοπο- θεσίας... Καὶ τὰ παιδιά μὲ περιέργειαν ἐμοιάζουσιν πρὸς διψάν, βλέπουν, ἀ- κούουν, προ- σέχουσιν καὶ ἀπὸ ἐκπλήξιν πε- ριπίπτουν εἰς ἐκπλήξιν!...

Φωτ. Ἰω. Καφεζέση
«Νὰ ὁ ἀνδριὰς του...» (Σ.60)

Σήμερον, ἀπὸ τὴν κλίμακα τῶν προ- πυλαίων τοῦ Ζακπείου, περιφέρουν τὸ μα- γευμένον βλέμμα των εἰς τὴν ἐνώπιόντων ἀποψιν. Ὅπισω ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς στύ- λους τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἱ ὅποιοι διαγρά-

Φωτογραφία Ἰω. Καφεζέση
«Τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...» (Σελίς 57, στ. γ')

ρονται μεγαλοπρεπῶς ὑπεράνω τῶν φοι- νίκων τοῦ κήπου καὶ τῶν πευκῶν τοῦ μικροῦ δάσους, λάμπει ὡς καθρέπτης ὁ Σαρωνικὸς μέσος εἰς τὴν διαυγῆ ἀτμό- σφαιραν ἢ Αἴγινα, ὡς νὰ ἐπλησίασεν ἔ- ξαφνα, δεικνύει εὐκρινῶς τὰς ὠραίας γραμμάς τῶν βουνῶν τῆς δεξιᾶ, ὑπε- ράνω τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως, φαίνεται χρυσοκίτρινος ὁ ἀνατολικὸς θρηγῆς τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἀριστερὰ ὑψώνεται καταπράσινος ὁ Ἀρδηττός, λάμπει κατὰλευκον τὸ Στάδιον, καὶ πέ- ραιον ἐκτείνεται ὁ Ὑμηττός ἐνδεδυμένος θηγάπεριγράπτου εὐμερῆος ἰσχυρὸν ἐκεί- νην στολήν, τὴν ὅποιαν ὑφαίνει ὁ ἀττικὸς ἥλιος.

Καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου ἐκεῖ ὑψηλὰ, καὶ τὸ ἐρείπιον ἀκόμη ἐνὸς ἀνεμομύλου εἰς τὸν ἀπέναντι λόφον, εἶνε ἐκεῖ ὡς διὰ ν' αὐξήσουν τὴν γραφικότητα τοῦ ἐξόχου πανοράματος.

Φωτογραφία Ἰω. Καφεζέση
«Τὸ μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...» (Σελίς 57, στ. γ')

—Ἐδῶ, εἶπεν ὁ θεὸς, ὅταν ἐγὼ ἤ- μῃν εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἦτο ὡς ἕνα χάος ἀπὸ χρώματ' παντοῦ λάκκοι, ὑ- ψώματα, λιθάρια, ἀγριόχορτα, τέλμα- τα, καὶ πουθενὰ πράσινον φύλλον δέν- δρου. Τὸ μέρος ἦτο σχεδὸν ἀδιάβατον καὶ δὲν εἶχες ποῦ νὰ σταθῆς διὰ νὰ θαυμάσῃς αὐτὸ τὸ μαγευτικὸν θέαμα. Ἐν τούτοις ὡς μὲ μαγικὴν ράβδον εἰς τὸ χάος τοῦτο ἐβλάττησεν ἕν ἄλλος, ἐγαράχθησαν διάδρομοι καὶ μικραὶ πλα- τεῖαι ὅπου σεῖον τὰ φύλλα των ὠραῖοι φοίνικες, ἐκαλλιτεχνήθησαν πρῶταί, αἱ ὅποιοι ἐμοιάζουσιν μὲ λουλουδιὰ κεντή- ματα, καὶ ὑψώθη ἐδῶ αὐτὸ τὸ μεγαλο- πρεπὲς μαρμαρίνον μέγαρον...

Μετὰ τὴν μικρὰν ὡς ἐν τῶν ἐορ- τῶν ἀνωμαλιῶν, κανονιοθεσίας πλεον τῆς ἐκδόσεως,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

θὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ καὶ θὰ πω- λῆται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πει- ραιᾶ τακτικᾶ

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε ΔΩ- ΔΕΚΑΣΕΛΙΔΙΟΝ καὶ θὰ ἔχη, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, καὶ ἄρθρον τοῦ κ. **ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ.**

— Ποία είνε αυτή ή μαγική ράβδος; ήρώτησεν ή 'Αλεξάνδρα.

— Διά νά τώ έννοήσετε, είνε ανάγκη προτήτερα νά σās διηγηθώ ένα παραμύθι· έλάτε νά καθήσωμεν εκεί κάτω.

‘Ο θεός μετά τών άνεψιών του διηθύθησαν πρὸς τήν άλλην μαρμαρίνην κλίμακα, κατέβησαν τās βαμίδας, εκάθησαν επί ενός τών ξυλίνων καθισμάτων, και ό θεός ήρχισεν :

■

— Είς έν μικρόν χωρίον τής 'Ηπειρου, τώ Λάμπουον, εις τά 1800, έγεννήθη έν αγόρι, τώ όποϊον εδάπτισαν Βαγγέλην. Τώ παιδί έμεγάλωνεν έξυπνον, ζωηρόν, φιλότιμον. Γράμματα έμαθεν όλίγα—σχολεϊον δέν ύπήρχεν εις τώ μικρόν χωρίον με τά εκατόν πενήντα σπίτια—και αυτά τώ έμαθε μόνος του, ή έρωτώντας τόν πατέρα, που τά ήξευρε και αυτός όλιγοστά.

‘Αλλά περισσότερο και από τά γράμματα, ήγάπα ό Βαγγέλης τά όπλα από μικρός ήτο λαμπρός σκοπευτής. Δέν θά ήτο παρά πάνω από δεκατριών έτών, όταν τόν έστρατολόγησεν ό 'Αλή-Πασσάς ό Τεπελενλής και τόν έστειλε φρουρόν εις ένα φρούριον, κοντά εις τά 'Ιωάννινα. Εκεί έμεινεν ό Βαγγέλης σωστά έπτά έτη έγεινεν είκοσι χρόνων και ήτο πρῶτος εις τήν τόλμην και τήν έξυπνάδα.

Τώ 1820 ό 'Αλή-Πασσάς επαναστάτησε κατά του Σουλτάνου. Τότε ό Παχίμπεης έξ όνόματος του Σουλτάνου επροσκάλεσε τούς άνδρείους Σουλιώτας έξ αιτίας του 'Αλή-Πασσά εστέναζον οι άμειροι εις τήν ξενητειάν και με λαχάραν εκύτταζαν από τήν Δευκάδα τά βουνα τής αγαπημένης πατρίδος των. ‘Υπεσχέθη νά τώς απόδώση τώ Σούλι αν τόν βοηθήσουν. Οι Σουλιώται έτρεξαν προθύμως, ήνώθησαν με τώ στρατεύμα του Σουλτάνου, επόλεμησαν ήρωικά, όπως πάντοτε, και εκυρίευσαν αρκετάς πόλεις.

‘Αλλά τώ ποθητόν Σούλι δέν τώ εδιδαν εις τούς Σουλιώτας· και οι Σουλιώται δυσηρεστημένοι έστρατοπέδευαν χωριστά από τώ σουλτανικόν στρατεύμα. Τότε ό 'Αλής εξήτησε νά τούς ελκύση με τώ μέρος του· επροσκάλεσε τόν αρχηγόν των νά συνεννοηθούν, και μίαν νύκτα ό Μάρκος Βότσαρης με έν μονόξυλον επέρασε τήν λίμνην τών 'Ιωαννίνων και επήγει εις τώ φρούριον του μικρού νησιού, όπου τόν επεριμένεν ό 'Αλής. ‘Η συμφωνία· έγεινεν εύκολα· και δι' ασφάλειαν, κατά τήν συνήθειαν τών τότε χρόνων, αντήλλαξαν όμύρους.

Τήν 6 Δεκεμβρίου του 1820, βροντερά μπαταριά, συμπυροκρότησις τριακοσίων σουλτανικών όπλων επράνταξε τόν άερα, και τήν βοήν επανέλαβαν τά όλόγυρα βουνα.

Ταυτοχρόνως μία δυνατή φωνή έβροντοφώνησε πρὸς τά σουλτανικόν στρατόπεδον:

— Αϊ, σεϊς! από τώρα έχομεν πόλεμον! σās τώ λέγω εγώ ό Μάρκος Βότσαρης διά νά μη με νομίσετε άπιστον!.

Τήν συμπυροκρότησιν εκείνην και τήν φωνήν ήκουσεν ό Βαγγέλης· έμαθεν ότι οι Σουλιώται πολεμούν διά τήν έλευθέρωσιν του 'Αλή, αλλά πρὸ πάντων διά τήν αναστασιν του Γένους, και φεύγει από τώ φρούριον και τρέχει πρὸς τόν Βότσαρην, όστις τόν δέχεται εις τώ όνομαστίν σουλιωτικόν σώμα του.

‘Ητο τώρα ώραιος και ύψηλός νέος με μύστακα λεπτόν και ζωηρούς οφθαλμούς, με σώμα εύκαμπτον και εύκίνητον και χαριτωμένον· αληθινός λεβέντης.

Τόσην ανδρείαν εδειξεν άμεσαως ώστε ό Βότσαρης τόν εκανε πρωτοπαλλήκαρόν του. Είς όλους τούς κινδύνους, εις όλα τά άπίστευτα εκείνα κατορθώματα του Μάρκου Βότσαρη ό Βαγγέλης ήτο τώ δεξί του χέρι. Σιμά του εις τήν εκπόρθησιν τών Πέντε Πηγαδιών, μαζί του εις τήν κυρίευσιν του όχυρού φρουρίου τής Ρινιασας. Μετά τήν καταστροφήν του Πέτα, ό Μάρκος τόν επήρε μαζί του εις τώ Μεσολόγγι.

‘Αλλ' όταν ό Καπετάν Ζέρβας ήτοιμάσθη νά εκστρατεύση με διακόσια καλληκάρια εις τήν 'Ηπειρον, ό Βαγγέλης εξήτησεν από τόν αρχηγόν του τήν άδειαν νά υπάγη και αυτός, και επήγε.

Οι 'Ελληνες εφθασαν εις τήν Σπλιάντζαν. Τώ Σούλι τώρα τώ κατείχον οι Σουλιώται, αλλά πολυάριθμος έχθρικός στρατός τώ επολιόρκει από όλα τά μέρη. ‘Ητο απόλυτος ανάγκη νά συνεννοηθούν με τούς πολιορκουμένους διά νά επιτεθούν εκ συμφώνου κατά τών έχθρών: εκείνοι εκ τών βράχων του Σουλίου και ούτοι εκ τής κοιλάδος.

‘Αλλά πώς νά γίνη ή συνεννόησις; ‘Οστις θά έτόλμα νά διασχίση τώ έχθρικόν στρατόπεδον, επρεχεν εις βέβαιον θάνατον. Εν τούτοις επρεπε νά ειδοποιηθούν οι Σουλιώται.

— Παιδιά, λέγει ό Καπετάν Ζέρβας, ποιός πάγει 'ς τώ Σούλι;

Βαρεία σιωπή επεκράτησε μερικās στιγμάς· ούτε αναπνοή δέν ήκούετο.

‘Εξαφνα επινάχθη επάνω ένα καλληκάρι.

— 'Ε; ώ πάγω! ειπε με απόφασιν. ‘Ητο ό Βαγγέλης.

— ‘Αν πάγη ό Βαγγέλης, πάγω και εγώ μαζί του, λέγει άλλος άνδρείος.

‘Ο Βαγγέλης δέν ήτο μόνον άτρήμητος αλλά και πολύ έξυπνος. ‘Εγνώριζεν ότι οι πολιορκητάι ειχον ρομαζάνιον και ότι μετά τήν δύσιν του ήλιου, πεινασμένοι και εξητλημένοι, έρριπτοντο. Όλοι εις τήν τροφήν, μετά τήν νηστεϊαν τής

ήμέρας. ‘Εκείνην τήν ώραν εξέλεξεν Βαγγέλης διά τώ τολμηρόν σχεδιόν του ‘Επροχώρησε με τόν σύντροφόν του, χωρίς νά τούς έννοήσουν, πλησίον του έχθρικού στρατοπέδου· επεϊτα έσκεπάσθη όλόκληρος με χόρτα και φύλλα δένδρων, έπασσε κάτω, και συρόμενος με τήν κοιλίαν, και κατόπιν του ό σύντροφός του διέσχισε τώ έχθρικόν στρατόπεδον· άστρατιώται άνύποπτοι κατ' αρχάς δέν έννόησαν τίποτε· άλλ' όταν ειδαν προχωρούν τά ζωντανά εκείνα δένδρα, τά πράσινα φαντάσματα, επινάχθησαν επάνω φωνάζοντες: «Σουλιώται! Σουλιώται!» και ήρχισαν νά πυροβολούν· άλλ' οι δύο άνδρείοι ειχον απομακρυνθί· εξαφνα ανωρθώθησαν, επετάξαν τά χόρτα και τά φύλλα, και ταχείς ως άστρατι· εισώρμησαν εις τώ δάσος, και απ' εκεί ανέβησαν εις τώ φρούριον τής Κιάρας. Φαντάζεσθε με ποϊον ένθουσιασμόν τούς υπεδέχθησαν οι πολιορκούμενοι! . . .

‘Η φήμη του Βαγγέλη εφθασε παντού. Και ή 'Εξουσία πρὸς εκδίκησιν συνέλαβε τήν γραϊαν μητέρα του.

— Πέες, πώς δέν τόν έχεις πια παιδί τόν Βαγγέλη, ξεγράφε τον, για νά σωθής, τήν έσυμβούλευαν μερικοί συγγενείς της.

‘Αλλ' εκείνη, αληθινή μητέρα ήρωος, απεκρίνετο:

— ‘Ο Βαγγέλης είνε παιδί μου, τώ καλύτερο παιδί μου, τώ παιδί τής καρδιάς μου· δέν τήν φοβάμαι τήν εξουσία, μηδ' τή φυλακή· δέν τ' άπαρνιέμαι τώ παιδί μου! . . .

Και τήν εφυλάκισαν εις τώ φρούριον, τώ όποϊον ήτο εις τώ νησάκι τής λίμνης τών 'Ιωαννίνων.

‘Οταν έμαθε τήν θλιβεράν ειδήσιν ό Βαγγέλης, ελυπήθη κατάκαρδα· εστένναξε βαθειά και ειπε:

— ‘Η μάνα μου 'ς τή φυλακή και για μένα! Όλον τώ αιμά μου τώ χύνω νά μη πάθη μία τρίχα της. ‘Αλλά τί ώφειλει αυτή ή θυσία; . . . ‘Η μάνα μου γνωρίζει πώς τή ζωή μου τήν χρεώσασθαι εις τήν Πατρίδα· και 'ς τά βασανιστήρια νά τήν βάλουν, και ζωντανή νά τήν ψήσουν, δέν θά παραπονεθί.

Και ό Βαγγέλης εξηκολούθησε νά ρίπτεται εις τούς κινδύνους, έως ότου 'Ελλάς έγεινεν έλευθέρη. ‘Η Πατρίς έτίμησε τώ ήρωϊκόν τέκνον της· τόν ανύψωσεν εις τόν βαθμόν ταξίαρχου τής φάλαγγος· τώ έχάρισεν εθνικās γαϊάς.

‘Αλλ' ό Βαγγέλης ήθελεν ένέργειαν, ζωήν, κίνησιν. Τώρα που επέρασεν λαχτάρα τών κινδύνων, επείσσεσε μέσος του δυνάμεις που δέν εύρισκιν εις τί νά τήν μεταχειρισθί· ήθελε ν' άφοσιωθί εις

κάτι πολύ μεγάλο, τώ όποϊον ν' άπαιτί· όλην τήν ένέργειαν τής ψυχής του.

Τώ 1831 άφηκε και βαθμύν και εθνικās γαϊάς, και επέστρεφεν εις τώ χωρίον του διά ν' άποχαιρειτήση τούς ιδικούς του. ‘Ησθάνθη τήν καρδίαν του νά αιματώνη βλέπων τώ χωρίον του σκλαβωμένον. ‘Εκείνας τās ημέρας ειχαν αφήση έλευθέρην από τās φυλακάς τήν γραϊαν μητέρα του· ό Βαγγέλης επήλθε με δάκρυα τώ χέρι της, επήρε τήν εύχήν της, εκανε τόν σταυρόν του και έφυγεν εις τήν ξενητειάν, εις τήν Βλαχίαν.

‘Εφθασεν εις τώ Βουκουρέστι. Χρήματα δέν ειχε, άλλ' ειχε μεγάλην πεποίθησιν εις τήν θείαν Πρόνοιαν και εις τās ιδικās του δυνάμεις.

‘Απεφάσισε νά επιδοθί εις τήν γεωργίαν· και κατ' αρχάς ενοικίασε τά κτή-

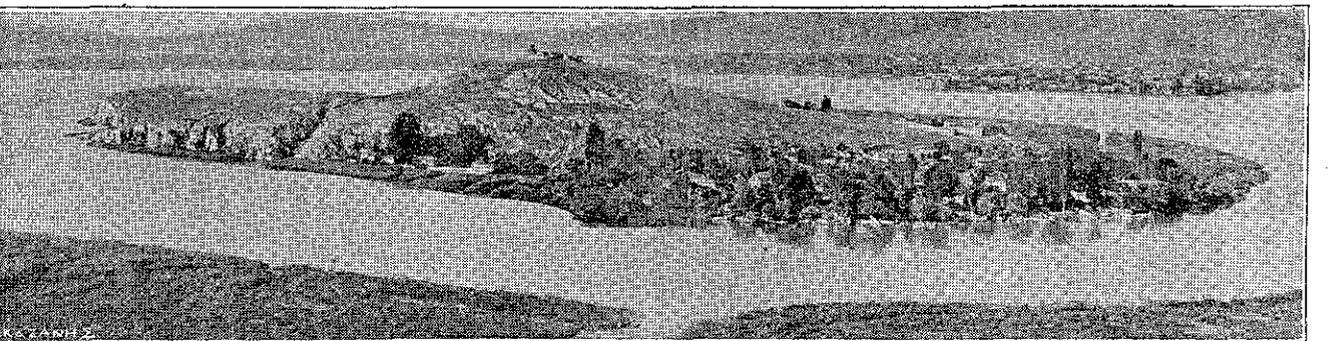
σκληρώς ως σκλάβους, όπως άλλοι, αλλά με φιλανθρωπιαν· ήτο πολύ τίμιος εις τās δουλοψίφιας του και δικαιοσ. ‘Επειδή με τήν ιδικήν του καλλιέργειαν ή γή εδιδε περισσότερον καρπόν, οι έντόπιοι μεγαλοκτηματία ήρχοντο και παρεκάλουν τόν Βαγγέλην νά ενοικιάση τά κτήματά των· διότι ήξευραν ότι με τόν καιρόν ή αξία των θά γίνη δέκα, είκοσι φορές μεγαλυτέρα.

Τώ χρήμα εγέμιζε τώ χρηματοφυλάκιον του Βαγγέλη. Και ό μεγαλοεργός 'Ηπειρώτης απεφάσισε νά μη ενοικιάζη μόνον ξένα κτήματα αλλά και ν' αγοράζη ιδικά του.

Τώ Βροσθένι ήτο εκτεταμένον και όνομαστίν κτήμα διά τās πολύ εύφορους γαϊάς του· άλλ' ό ιδιοκτήτης αυτού, άντι

‘Ο Βαγγέλης ήγόρασε και άλλα μεγάλα κτήματα και έγεινεν εκατομμυριούχος. ‘Αλλά μέσα εις τόν πλούτον, εις τήν εύτυχίαν, μέσα εις τήν ήγεμονικήν ζωήν, τήν όποϊαν διήγε, δέν ελησμόνησε τήν Πατρίδα· ή αγαπή του ήτο και τώρα τόσον μεγάλη όσον εις τήν νεότητά του. Τότε τής ειχεν άφιερώση τήν ζωήν του, τώρα ήλθεν ή ώρα νά τής άφιερώση τήν περιουσίαν του.

‘Η 'Ελλάς δέν ειχεν ακόμη συνέλθη έντελώς από τήν έρήμωσιν τής μακράς σκλαβιάς και του καταστρεπτικού πολέμου. ‘Ο Βαγγέλης, όστις εγνώριζεν έξ ιδίας πείρας τά αγαθά τής γεωργίας, απεφάσισε νά τήν βοηθήση. ‘Εδωκεν αρκετόν ποσόν και διοργανώθη τώ 1859 ή πρώτη εκθεσις—τά 'Ολύμπια,—εις

«Είς τώ νησάκι τής λίμνης τών 'Ιωαννίνων.» (Σελίς 58, στ. γ'.)

ματα τών εκεί έλληνικών μοναστηρίων.

— ‘Εδω εις τήν Βλαχίαν, εσκέπτετο ό Βαγγέλης, ή γή έχει πρωτάκουστον εύφοριαν· δίδει άφθονον καρπόν και όταν ακόμη τήν καλλιέργειαν έλεεινά· διατί νά μη δώση πολύ περισσότερον εις με όταν τήν καλλιέργησω με σύστημα και με μεθόδον;

Και άφωσιώθη εις τήν καλλιέργειαν τής γής με όλην τήν δύναμιν τής φλογεράς ψυχής του. Οι ενοικιασταί τών πλησίον κτημάτων και οι μεγαλοκτηματία επεριπαίζον τόν Βαγγέλην διά τούς νεωτερισμούς του και τήν περιττήν του δραστηριότητα. ‘Αλλ' όταν ήλθεν ή ώρα του θερισμού, όλοι τόν εζήλευον· κανέν κτήμα δέν ειχε δώση τόσον άφθονον καρπόν.

Τότε εφθασεν εκεί και ό εξαδελφός του Κωνσταντίνος, όστις αν και πολύ νέος,—ήτο δεκατέσσαρα έτη μικρότερος του Βαγγέλη,—με τήν εύφύιαν του και τήν δραστηριότητά του έγεινε πολύτιμος βοηθός του εξαδέλφου του.

Αί εργασιαι προώδευαν θαυμασία· ό Βαγγέλης ενοικίασε και άλλα κτήματα. Τώ όνομά του ήρχισε νά φημιζεται· τούς έντοπίους που ειργάζοντο εις τά κτήματά του δέν μετεχειρίζετο

νά πλουτήση, κατεστράφη και απέθανε· διότι ό πλησίον εκεί εύρισκόμενος ποταμός με τās συγνάς πλημμύρας κατέστρεφε τά σπαρτά και κατεπόντιζε τούς ύδρομύλους. ‘Ο Βαγγέλης ήγόρασε τώ Βροσθένι από τούς κληρονόμους του άτυχοϋς ιδιοκτήτου· και με τήν εύφύιαν του και τήν επιμονήν του τώ μετέβαλε μετ' όλίγον εις έξόχως προσοδοφόρον.

‘Εστρεψεν εις άλλο μέρος τήν κοίτην του ποταμού, ήνοιξε νέαν διεξοδον εις τά νερά, κατεσκευάσε με κορμούς δένδρων—διότι αι πέτραι είνε σπάνιαι εις τώ μέρος εκείνο—προχώματα, και τοιούτοτρόπως τώ άτίθασον νερόν, τώ όποϊον συγνά εγίνετο άγριον ως θηρίον, τώ ήμερωσε, και από φοβερόν έχθρόν τώ μετέβαλεν εις πολύτιμον φίλον. Τίποτε δέν παρέσυρε, τίποτε δέν κατεπόντιζε πλέον, αλλά ειρηνικόν και εύεργετικόν επότιζε τούς άπεράντους άγρούς, και έστρεφε τούς τροχούς τών μύλων, και εσκόρπιζε τήν εύτυχίαν και τόν πλούτον. Οι ύδρομυλοι ούτοι έσφασαν μίαν φοράν τήν Βλαχίαν από τήν πείναν· όλοι οι άλλοι ειχον καταστραφή από μεγάλας πλημμύρας· και οι μύλοι του 'Ηπειρώτου Βαγγέλη άλεθαν νύκτα και ήμέραν δωρεάν δι' όλην τήν Βλαχίαν! . . .

τήν όποϊαν έλαβον μέρος χίλιοι περίπου εκθέται έξ όλων τών επαρχιών τής 'Ελλάδος και εξέθεσαν διάφορα προϊόντα γεωργίας, κτηνοτροφίας και βιομηχανίας.

‘Ενθαρρυνθείς ό Βαγγέλης από τήν επιτυχίαν, απεφάσισε νά ιδρύση και ώραιον μεγαλοπρεπές κτίριον διά τά 'Ολύμπια· ώρισε δέ νά γίνηται κατά τετραετίαν εκθεσις όλων τών προϊόντων τής «έλληνικής δραστηριότητος» και νά βραβεύωνται τά καλύτερα.

Τώ 1865 απέθανεν ό Βαγγέλης. ‘Οταν ήνοιχθη ή ιδιόχειρος διαθήκη του, θαυμασμός εκυρίευσεν όλους διά τήν μεγάλην φιλοπατρίαν του. ‘Ολην τήν ακίνητον περιουσίαν του εδώρησεν εις τώ έθνος, διά τά 'Ολύμπια· εκανε και άλλας δωρεάς· δέν ελησμόνησε και τώ χωρίον του, επρόντισε νά επισκευασθί και ή εκκλησία και τώ κωδωνοστάσιόν της και νά κτισθί σχολειόν έλληνικόν και «άλληλοδιδασκικόν».

‘Αλλ' από όλας τās διατάξεις τής διαθήκης του Βαγγέλη, μία πρὸ πάντων φανερώνει τήν μεγαλοεργόν ψυχήν του, ή όποια μεγάλη πάντοτε ώνειρεύετο και επόθει:

«‘Οταν φανί 'Ελλην, λέγει αυτή ή

διάταξις, ὁ ὁποῖος νὰ ἐφεύρη μίαν μεγάλην ἐφεύρεσιν ἢ νὰ πράξη μεγάλην κατόρθωμα διὰ τὴν ἑλληνικὴν Πατρίδα, νὰ στεφανώνεται μὲ χρυσοῦν στέφανον καὶ νὰ τοῦ δίδεται καὶ σημαντικὸν χρηματικὸν ποσὸν πρὸς χαρὰν τοῦ καὶ ἀφοσίωσιν τῶν ὁμοίων του ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγκλείου».

Γ.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὕτη ἡ ἱστορία τοῦ Βαγγέλη; ἠρώτησε μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ θεός.

— Σὰν παραμῦθι· ἐξείκησε ἀπὸ τὸ καλυδόνικο ἐνὸς χωρίου μὲ ἑκατὸν πενήντα σπίτια καὶ ἔκτισε μαρμαρένια παλάτια, εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

— Τὸ παραμῦθι αὐτὸ εἶνε ἀληθινόν· καὶ ὁ Βαγγέλης εἶνε κοντὰ μας· ἐμπρός μας! διότι αὐτὸς ὁ Βαγγέλης εἶνε ὁ Ζάππας, καὶ νὰ ὁ ἀνδριάς του! . . .

Τὰ παιδιά ἀνωρθώθησαν μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Εὐαγγέλη Ζάππα· καὶ μὲ σεβασμὸν ἐστάθησαν, καὶ μὲ συγκίνησιν παρετήρουν τὴν ώραίαν μορφήν καὶ τὸ στρατιωτικὸν παράστημα τοῦ ἥρωος τῶν ὀπλῶν καὶ τῆς ἐργασίας.

— Αὐτὸ ἐκεῖ, προσέθεσεν ὁ θεός, δεικνύων τὸ μέγαρον τοῦ Ζαππείου, ἐβγῆκεν ἀπ' ἐδῶ!

Καὶ εἶδε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ζάππα.

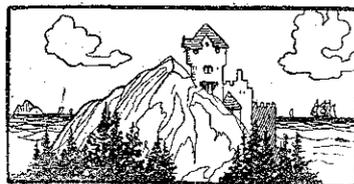
— Ἀλλὰ τὸ ἐν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ζάππας, τὸν ἔθαψαν εἰς τὸ Βροσθένι· ἀλλ' ἡ διαθήκη του ὤρισεν μετὰ τέσσαρα ἔτη νὰ ξεθάβουν τὰ ὀστά του, τὰ ἄλλα νὰ τὰ θάψουν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου, καὶ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ κτίριον τῶν Ὀλυμπίων.

— Καὶ εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησε μὲ δυσπιστίαν ὁ Νίκος.

Ὁ θεὸς ἐσηκώθη, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὰ παιδιά νὰ σηκωθῶσι καὶ αὐτὰ, διηυθύνθησαν εἰς τὸ «Ζαππειόν», διήλθον τὰ προπύλαια, ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν θαυμασίαν κυκλοτερῆ στοᾶν μὲ τοὺς ὑψηλοὺς μαρμαρίνους κίονας, καὶ ἐπὶ ἐνὸς τοίχου, δεξιά, εἰς ὕψος δύο περιπόου μέτρων, ἐπὶ πλακῶς βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, τὴν ὁποίαν περιβάλλει μαρμαρίνον πλαίσιον, ὑποκάτω χρυσοῦ στεφάνου, τὰ παιδιά ἀνέγνωσαν μὲ μεγάλην συγκίνησιν :

ΕΝΤΑΥΘΑ ΚΕΙΤΑΙ Η ΚΕΦΑΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΗ ΖΑΠΠΑ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΛΑΞΕΝ ἐντελῶς ἡ ὄψις τῆς Κυριακῆς εἰς τὰς Ἀθήνας—δηλαδή τῶν Κυριακῶν—Ἀθηναίων, ἀφότου ἐφημερίστη ὁ νέος περιλάλητος νόμος περὶ κυριακῆς Ἀργίας. Διότι, καθὼς θὰ ἠκούσατε βέβαια καὶ ὅσοι δὲν ζῆτε εἰς τὴν πόλιν μας,

ἡ Βουλὴ ἐψήφισεν ἐσχάτως ἕνα νόμον, ἰσχύοντα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἀκόμη πόλεις τοῦ βασιλείου, διὰ τοῦ ὁποίου καθιεροῦται γενικὴ ἄργια κάθε Κυριακῆν, καὶ ὁ ὁποῖος ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τὴν 3 Ἰανουαρίου, τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ ἔτους τούτου.

Προτῆτερα, εἰμπορεῖ νὰ εἶπη κανεὶς ὅτι ἡ Κυριακὴ εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν διέφερε σχεδὸν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Τὰ ἐμπορικά, τὰ μακαλικά, τὰ μανάβικα, οἱ φούρνοι, ὅλ' ἀνοικτὰ. Καὶ εἰς τὰ ἐργασίας ἀκόμη, τὰ ἔχοντα βιαστικὰς παραγγελίας, ἡ ἐργασία δὲν διεκόπτετο. Ἀφίνω κατὸ μέρος τὰ τυπογραφεῖα, ὅπου εἰργάζοντο νυκθημερόν, τὰ κουρεῖα, τὰ καφενεῖα, τὰ οἰνοπωλεῖα, τὰ ἐστιατόρια, τὰ ζυθοπωλεῖα. Μόνον τὸ πρῶν ἐκτυποῦσαν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὰς δύο λειτουργίας, — εἰς τὰς ὁποίας ὅμως δὲν εὐκαιροῦσαν πολλοὶ νὰ πληγίσουν, — καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλον. Ἡ λοιπὴ ἡμέρα παρήρηχετο ὡς ἡ πλεόν ἐργώδης καθημερινή, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ὀλίγοι ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους προσετίθεντο οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι, εὗρισκαν καιρὸν νὰ κάμουν τὸ ἀπόγευμα ἕνα περίπατον, ὅπου ὅμως ἐπλειονοψήφουν ὡς πάντοτε οἱ εὐτυχεῖς ἀργοί, οἱ εὐκαιροῦντες νὰ περιπατοῦν καὶ νὰ διασκεδάζον ὅλας ἐπίσης τὰς ἡμέρας...

Ἦτο σωστὸν αὐτὸ; Ὁχι βέβαια. Ὁ Θεὸς εἶπεν ἐξ ἡμέρας μόνον νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ ἀναπαυώμεθα δὲ τὴν ἐδόξω, ὡς ἀνεπαύθη κ' Ἐκείνος μετὰ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου. Διατὶ οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι; οἱ ἐργατικοί, οἱ τεχνῖται, οἱ ὑπηρεταί, τὰ ἐργαζόμενα προπάντων παιδιά, νὰ μὴ εὗρισκουν μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως τὴν ἐβδομάδα, ἀλλὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ δουλεύουν ἀκαταπαύστως, σὰν σκλάβοι, σὰν σκύλοι, περιμένοντες τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα διὰ νὰ ἀναπνεύσουν; Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ὡς τὴν εἰς τὰς κοσμοπολιτικὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ

μεγάλου ἀνταγωνισμοῦ μίᾳς σκληρᾶς βιοπάλης, ἦτο, παιδιά μου, κατὰ βάθος, καὶ ἀντιχριστιανικὸν, ἦτο ἡ τελειὰ ἀποκτήνωσις τοῦ πτωχοῦ λαοῦ. Πολλὰ ἠγανάκτων, διεμαρτύροντο καὶ ἠγωνίζοντο νὰ καθιερώσουν ἀνεπιστήμους τὴν Κυριακὴν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν ἔκαμναν τίποτε. Μόλις ἕνας ἔμπορος παρέβαινε τὴν συμφωνίαν καὶ ἀνοίγει τὸ μαγαζὶ του, ὅλοι ἐσπευδαν νὰ τὰνοῖξουν διὰ νὰ μὴ ζημιωθοῦν... Μόνον ἕνας νόμος ἠμποροῦσε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Καὶ ὁ νόμος ἦλθε, καὶ τὸ θάυμα ἐγίνε...

Τώρα αἱ Κυριακαὶ μας εἶνε ὡς τὸ Πάσχα καὶ αἱ λοιπαὶ μεγάλα ἑορταί. Μόνον μερικὰ μαγαζεῖα, τῆς ἀπολύτης ἀνάγκης, ἀνοίγουν δι' ὀλίγας ὥρας. Ὅλα τὰλλα κλειστά. Ὁ κοσμάκης ἐλεύθερος, ἀναπαύεται εἰς τὸ σπίτι ἔχοντες εἰς τοὺς δρόμους. Ἐνθυμεῖται ὁ πτωχὸς καὶ ἀγιάζει τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐκκλησίαι γεμάται, τὰ κέντρα πλημμυρισμένα, αἱ ἐξοχὰς πολυάνθρωποι. Παντοῦ κινήσις, διασκέδασις, χαρὰ, εὐτυχία. Κ' ἐπειδὴ οὔτε οἱ τυπογράφοι δὲν ἐργάζονται, πρῶναι ἐφημερίδες δὲν ἐκδίδονται τὴν Δευτέραν.

Νὰ τὸ βλέπη κανεὶς καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ... Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσκολεύθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ τὸ πιστεύσουν. «Ἐεῦρετε, ἔλεγον τὸ Σάββατον αἱ νοικοκυράδες, πρέπει νὰ φωνίσουμε ἀπὸ σήμερα, γιατί αἰριο τὰ μαγαζεῖα θὰ εἶνε κλειστά. — Δὲν βαρύνεται ἀπαντοῦσαν οἱ ἄνδρες! ὅλα θὰνοῖξουν!» Καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν, πόσα σπίτια δὲν ἔμειναν τὴν πρώτην Κυριακὴν χωρὶς φωμί, χωρὶς οἰνόπνευμα, χωρὶς κάρβουνα!... Ἀλλὰ τώρα τὸ πιστεύουν καὶ παίρνουν τὰ μέτρα των. Τὸ Σάββατον ψωνίζον διὰ δύο ἡμέρας...

Ὁ νόμος τῆς κυριακῆς ἀργίας δὲν ἔχει βέβαια ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἰδικὴν σας ζωὴν. Σεῖς, εὐτυχεῖς μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, ἀνέκαθεν εἶχατε τὴν Κυριακὴν σας ἐλευθέραν. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστῇ τὸ θέαμα τῆς κυριακάτικης πύλεως καὶ προπάντων ὅταν συλλογίζεσθε ὅτι τόσος λαὸς, τόσα πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδιά, ποῦ εἰργάζοντο χωρὶς ἀνάπαυσιν, κτηνωδῶς, ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἔχουν τώρα καὶ αὐτὰ, σὰν ἄνθρωποι, τὴν ώραίαν Κυριακὴν των, τὴν ἐκκλησίαν των, τὴν ἀνάπαυσιν των, τὴν διασκέδασιν των, τὴν μικρὰν των εὐτυχίαν, διὰ νὰ τοῖς διδῇ νέας δυνάμεις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς τραχείας των ζωῆς...
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ σοφὸς Χίλων, ἐρωτηθεὶς ποῦ τὰ σπανιώτερα προτερήματα, ἀπήντησεν: — Ἡ τῆς μυστικοῦ, ἡ συγχώρησις ἀδικήματος καὶ ἡ ἐπιωφελὴς χρῆσις τῶν ὀφθῶν τῆς σχολῆς.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περὶληψίς τῶν προηγουμένων: — Ὁ Μέγας Ναπολέων, προετοιμάζων εἰς τὸ Μαρσαουῖον τὴν μάχην τοῦ Ἀουσιερλῆς (1805), μαίνεται ὅτι οἱ Ἀουσιερλιῶν ὀνομασίαν τὴν ἐπὶ τοῦ Δουναβίου γέφυραν τοῦ Θαβάρ, διὰ τῆς βασιᾶς ἀρκέσεται νὰ διέλθουν τὰ στρατεύματα τοῦ Λάνν καὶ τοῦ Μυράι. Διὰ τὴν μὴ ἀναιμαχθοῦν εἰς τὸν ἕρα, πρέπει νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ στρατιῶται. Πρὸς τοῦτο ὁ Ναπολέων καλεῖ ἕνα τῶν ἐμπεισιῶν ὑπασιπαιδῶν του, τὸν λοχαγὸν τῶν οὐσάων Λουδοβίκου Κορμᾶν, — οὐζυγὸν τῆς χορευτικῆς Λευκοθέας, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὀπιόνων μὲνι προσωρινῶς ὁ μικρὸς βοηθὸς Τιάρκος, — καὶ τῷ ἐγγιερῶζει ἐπιστολήν, μὲ τὴν ἐπιτολήν νὰ διασχίσῃ ὅπως εἰμπορεῖ τὴν ἐχθρὴν ζώνην καὶ νὰ τὴν παραδόσῃ ἀοφάως εἰς τὸν πρίγκιπα Μυράι.

Ὁ Τιάρκος θάνολουθῆσιν τὸν Κορμᾶν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ λοχαγὸς εὗρε τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν Καν Σάν-Ζέν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπερίμεναν ἀνυπομονῶς. Διὰ τὰ σκοτώων τὴν ὄραν των, εἶχαν προσκαλέσῃ τὸν Τιάρκον, ὁ ὁποῖος ταῖς ἔκαμε χειρομαντεῖαν.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ στραταρχίνα, ὁ Κοντοδεκανέας σοῦ τράβηξε ταυτιά;

— Καθόλου, ἀγαπητὴ κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος μὲ μειδίαμα θριάμβου, ἀπεναντίας!

Ἐπειτα, κλείων τὸ μάτι μυστηριωδῶς κατὰ τὸν Τιάρκον, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου εὗρισκετο, προσέθεσεν:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ προσκαλέσῃ εἰς ἕνα χορὸν... μετῆμετριμένων!

— Ὁχι δά! ἀνέκραξεν ἀφελῶς ἡ Λευκοθέα, ἐνῶ ἡ Καν Σάν Ζέν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν μὲ τρόπον ἐμφαίνοντα ὅτι ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός, ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Αὐτοκράτωρ ἐδιάλεξε τὸ κοστοῦμί μου.

— Τί; ἠρώτησεν ἡ στραταρχίνα.

— Θὰ φορέσω τσιγγάνικα.

Ὁ Τιάρκος ἀνεπήδησε περιχαρῆς.

— Τότε λοιπόν, λοχαγέ μου, εἶπε, νὰ μ' ἀφίσετε νὰ σὰς ντύσω ἐγώ. Ἐεῦρω ἐγὼ πῶς ντύνονται οἱ ἀτσιγγανοί.

— Μὰ τὸ ναι, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς παρατηρῶν τὴν γραφικὴν περιβολὴν τοῦ παιδιοῦ, τὴν βελουδένιαν με στολήν, τὸ κέκκινόν του ὑποκάμισον καὶ τὰ σχοινοδεμένα ὑποδήματά του, μίᾳ στολῇ σὰν τὴ δική σου μὴ χρειάζεται!

— Πολὺ καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος καταγοητευμένος· ἐγὼ θὰ σὰς εὗρω μίᾳ ἀπαράλλακτῃ, Ἰσα-Ἰσα γνωρίζω...

Ἀλλ' ἡ κυρία Σάν Ζέν τὸν διέκοψε. Ἐβιάζετο νὰ μάθῃ τὰ καθέκαστα καὶ

ἠθέλησε νὰπομακρύνῃ τὸν μικρὸν βοηθόν.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν, ἄφισε πρὸς τὸ παρὸν τὸ μασκάρευμα τοῦ λοχαγοῦ, καὶ τρέξε μὲ τὰ τέσσαρα νὰ μού φέρῃς τὴν σάρκα μου ἀπὸ τὰμάξι. Ἐλα, κουηήσου!

Καὶ ταῦτα, λέγουσα, ἐξώθησε τὸν Τιάρκον πρὸς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἄμα εὐρέθησαν μένοι, ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ὠμίλει εἰς τὸ αὐτὶ τῆς Λευκοθέας, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Μυστικὴ ἀποστολή, ἔ;

— Ὁ Κορμᾶς ἤρχισε νὰ γελά.

— Τίποτε δὲν σὰς ξεφεύγει, κυρία! εἶπε· καὶ ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἐλάτε νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα.

Πόσον διήρκεσαν ἡ διήγησις τοῦ λοχαγοῦ καὶ αἱ ἀγονοὶ ἐρευνᾶν τοῦ Τιάρκου πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἐσάρπας, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, δὲν εὗρισκετο εἰς τὴν ἀμαξίαν; Πολλὴν ὥραν βεβαίως, διότι ὁ μικρὸς, φοβούμενος τὸν θυμὸν τῆς κυρίας Σάν-Ζέν, δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐρεῦνας του, εἰμὴ ἀφοῦ ἀπηλπίσθη ἐντελῶς. Τότε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθουσαν ὡς βρεγμένη γάτα, καὶ τόσον σιγὰ ἤνοιξε τὴν θύραν, ὥστε δὲν τὸν ἀντελήφθη κανεὶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ στραταρχίνα ἔλεγε πρὸς τὸν Κορμᾶν μὲ τὴν ἠχηρὰν τῆς φωνῆν:

— Μπράβο, μικρέ μου! Μία μυστικὴ ἀποστολή, σὰν αὐτὴ τοῦ σοῦ ἀναθέτει ὁ Ναπολέων, ἀξίζει δέκα μάχης!

— Μπορεῖ, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Λευκοθέα, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ εἶνε ἐπικίνδυνη.

Ἡ Καν Σάν-Ζέν ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ἄ, μπᾶ! Θὰ περάσῃ μίᾳ χαρᾷ· ἀν εὗρη μάλιστα τὰ κατάλληλα ρούχα...

— Θὰ τὰ εὗρη! ἀνέκραξε λεπτὴ παιδικὴ φωνή, ἡ ὁποία ἔκαμε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν θύραν.

Πῶς; τὰ εἶχεν ἀκούσῃ λοιπὸν ὅλα ὁ μικρὸς βοηθός;...

Ἐννοήσας τὴν ἀνησυχίαν των, ὁ Τιάρκος προσέθεσε μὲ θάρρος:

— Μὴ φοβᾶσθε· εἶμαι ἐχέμυθος καὶ ξέρω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικόν. Ὅσο γιὰ τὴν τσιγγάνικὴν στολήν, εἶνε δουλειὰ δική μου.

Τοῖς ἐξήγησε τότε, ὅτι κατὰ τὰς σπανίας ἐξόδους του, εἶχεν ἰδῆ εἰς τοὺς πέριξ τῆς οἰκίας δρόμους ἕνα ζητιάνον, μὲ στολήν ἡ ὁποία βεβαίως ἀνήκεν ἄλλοτε εἰς βοηθόν. Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν μαύρην βλοῦζαν καὶ τὸν δερμάτινον σάκκον τῶν ἀτσιγγάνων τῆς Ἰσπανίας.

Τὴν ἐπαύριον, ἀπὸ τὸ πρῶν, θὰ ἐβγαίνει ἐξω διὰ νὰ εὗρῃ αὐτὸν τὸν ζητιάνον, καὶ θὰ ἐπροσπαθῶσιν νὰ τοῦ πάρῃ τὴν στολήν του καὶ τὸν σάκκον του.

Ἡ πρότασις τοῦ Τιάρκου ἐγίνε δεκτὴ παμψηφεί, διότι ἦτο ὁ μόνος τρό-

πος διὰ νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐστενοχώρει τὸν λοχαγόν.

Ἀλλὰ πρὶν ἀποσυρθῆ διὰ νὰ πλαγιάσῃ, — καθὼς τὸν ἐσυμβούλευαν, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ σηκωθῇ πολὺ πρῶν, — ὁ Τιάρκος ἐγύριζεν, ἐκοντοστέκετο...

Ἦτο φανερόν ὅτι κατὰ ἄλλο εἶχε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς προστάτας του. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ὀμιλήσῃ:

— Νὰ σὰς πῶ, λοχαγέ μου, εἶπεν, ἀφοῦ ἐστὶ ταξεῖδι σας πρέπει νὰ φαίνεσθε σὰν βοηθός, γιατί δὲν παίρνετε μαζί σας καὶ μένα, ποῦ εἶμαι ἀληθινός, καθὼς καὶ τὴ γίδα μου τὴ Λέα; . . .

Μιλῶ τὴ γλῶσσα τῶν τσιγγάνων, κ' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ γιὰ σὰς τίποτε.

Ἡ πρότασις τοῦ Τιάρκου ἦτο τόσον λογικὴ, ὥστε ὁ λοχαγὸς ἐσπευσε νὰ τὴν δεχθῇ.

Ἐνόησε ἀμέσως πόσον θὰ ἐβοήθει τὴν ἐπιχειρήσιν του ἡ παρουσία τοῦ γηγενοῦ ἐκείνου μικροῦ ρομαντιστέλου, καὶ τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τῷ εἶπε:

— Τόκα μιά, σύντροφε! Σύμφωνοι! Εὐρέ μου τὰ ρούχα καὶ αἰριο φεύγομε μαζί.

Καταγοητευμένος ὁ μικρὸς ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ τὸν ἐφίλησαν καὶ αἱ δύο κυρία.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ἡ κυρία Σάν-Ζέν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους της:

— Τὰ βλέπετε, παιδιά μου; Τὸ εὐεργέτημα δὲν χάνεται ποτέ. Νὰ πόσο σὰς χρησιμεύει τώρα τὸ ἐξυπνο καὶ χαριτωμένο αὐτὸ παιδί, ποῦ τὸ μαζέψατε ἀπὸ τὸ δρόμο...

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα· καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ θὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄνδρα μου ἐστὶ ἐπικίνδυνόν του ταξεῖδι.

— Γιατί! ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Λευκοθέα ἐμειδίασε.

— Μὰ . . . γιὰ τὸ φυλακτό του, ποῦ γράφει ἐπάνω Φέρω εὐτυχίαν... Μπορεῖ μ' ὅλα ταῦτα, νὰ εἶνε ἀληθινόν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ο ΜΟΝΟΜΑΤΗΣ

Τί ἔκαμναν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βοδῶγ καὶ ἡ Ζινέττα.

Ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀμαξία τοῦ λοχαγοῦ εἶχε πάρῃ τὸν Τιάρκον, ἐγκαταλειμμένον σκοπίμως εἰς τὴν ὁδοῦν τοῦ δρόμου, ἡ Ζινέττα ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ. Πρῶτον διότι εἶχε χωρισθῇ τὸν μικρὸν της φίλον, δεύτερον διότι ἡ εὐτυχὴ παιδικὴ ζωὴ της εἶχε μεταβληθῇ ἐντελῶς.

Δὲν ἐταξείδευσαν πλέον μὲ τὸ ὄρατον ἐκεῖνο καὶ ἀνετον ἀμαξοσπίτον, τὸ κέκκινον κινητὸν παλατάκι τοῦ βασιλέως τῶν βοηθῶν. Ὁ Βοδῶγ, μετὰ τὴν διασποράν τῶν ὑπηκόων του, εὐρέθη κατεστραμμένος καὶ ἠναγκάσθη νὰ πω-

λήση την άμαξάν του, καθώς και τα τέσσαρα λευκά άλογα.

Έτελείωσαν αι ώραιαι ημέραι, τας οποίας η Ζινέττα διήρχετο επί του ανθοστολιστού εξώστου της άμαξης, βλέπουσα να παραλαύουν ήρμα τα τοπία και εργαζομένη την δαντέλλαν της... Έτελείωσαν αι απολαύσεις των σταθμεύσεων, εν τῷ μέσῳ ὄλων των άλλων άμαξών, άραδιασμένων γύρω εις την ιδιικήν των, όπως αι καλύβαι ενός χωρίου γύρω εις τὸν φρουδαλικόν πύργον... Έτελείωσαν τα ώραια παιγνίδια εις τούς άγρούς, κάθε άπόγευμα, μαζί με όλα τα μικρά άτσιγγανόπουλα, πρόθυμα να έκτελοῦν και τας παραμικράς της επιθυμίας, διότι ήτο ή θετή κόρη του βασιλέως των...

«Ήτο ο ζητιάνος, ο Μονομύτης...» (Σελ. 62, στ. α')

Υπήκοοι και υπηρέται έσκορπίστησαν καθ' ὅλας τας διευθύνσεις. Ο βασιλεύς έμεινε μόνος με την μικράν Ζινέταν και δύο υπηρέτας, οι οποίοι ήσαν έτοιμοι και αυτοί να τὴν έγκαταλείψουν.

Ο δυστυχής βασιλεύς! πῶς είχαν έκπέση από τὸ παλαιόν του μεγαλειόν! Δέν ήτο πλέον ο ώραιος γέρον με την μακράν γενειάδα και τὸν μεγαλοπρεπή μανδύαν, ο υπαγορεύων διαταγὰς, από τὸν ὕψους τῆς εξέδρας του, πρὸς τὸν συνθηροσμένον λαόν. Οχι, ο Βοδὸγ είχε μεταβλήθῃ τόσο, ὥστε να καταντῆ άγνωριστος και δι' αὐτὴν άκόμη τὴν Ζινέτταν. Είχε κόψη—ὦ τῆς ἱεροσυλίας!— τὴν ώραιάν λευκήν του γενειάδα, και είχαν αποβάλλῃ τὸν βασιλικόν του μανδύαν και τὸν πλατύγυρον πῆλον. Έφοροῦσε ράκη έλεινά' ή κεφαλή του έκάλυπτετο από τριμμένον γούνινον σκοδρον, και τὸ εὐγενικόν του πρόσωπον άσχημίζετο από μεγάλον μαῦρον έπίδεσμον, ο οποίος έσκέπαζε τὸ ἀριστερόν του μάτι.

Δέν ήτο πλέον ο βασιλεύς Βοδὸγ' ήτο ο ζητιάνος ο Μονομύτης. Ο Ναπολέων είχαν άπαγορεύσει εις τούς ρομανιτέλους νακολουθοῦν εν σώματι τὸν στρατόν, ήναγκάστη όμως να νεχθῆ τούς πτωχοὺς αλήτας, οι οποίοι μετέβαινον μόνον από χωρίον εις χωρίον, έπατιούντες από τούς στρατιώτας κανένα πιάτος σούπαν ή ὀλίγα λεπτά. Αυτό έκαμε τώρα και ο Βοδὸγ. Η Ζινέττα όμως δέν υπεχρεώθη να υποστῆ επί πολὺ αὐτὴν τὴν ταπεινώσιν.

Μίαν ήμέραν, ο Βοδὸγ τὴν έπήρεν από τὸ χεράκι και τὴν ὠδήγησεν εις τὸ

μαγαζὶ του μπάρμπα-Σαμπῶ, ενός πεταλωτοῦ έγκατεστημένου εις τὸ χωρίον Τένμπαχ, εις τὰ περιγύρω της Βιέννης.

Εκεὶ τῆς εἶπεν ὅτι έπρόκειτο να τὴν άφίσῃ. Ήτο πρὸς τὸ συμφέρον ὄλων. Ἄλλως τε δὲ θὰ έπερνούσεν άσχημα εις τὸ σπίτι των Σαμπῶ, ὅπου εις τὸ έξῆς θὰ διέμενεν. Ο πεταλωτὴς τῶντι και ή γυναίκα του έφαινότο λαμπροὶ άνθρωποι, έφέροντο δὲ με τὸσον σεβασμὸν και με τὸσην ὑποταγήν πρὸς τὸν Μονομύτην, ὥστε ήτο φανερόν ὅτι εἰνώριζαν πότος εἶνε...

Διὰ να εξηγηθῆ τούτο, ὡς εἴπωμεν άμέσως ὅτι οι Σαμπῶ ήσαν πρώην βοημοί, άποκατασταθέντες εις τὸ Τένμπαχ. Πιστοὶ εις τας παραδόσεις τῆς φυλῆς, δέν ενόουν ναρνηθοῦν τίποτε εις τὸν βασιλέα Βοδὸγ' τῷ υπεσχέθησαν λοιπόν να κρατήσουν και να περιποιηθοῦν τὴν Ζινέτταν, μέχρι τῆς ήμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ήρχετο, ὡς εἶπεν ο γέρον, να τὴν παραλάβῃ, διὰ να τὴν ὠδηγήσῃ εις τὸ Παρισι πλησίον του Τιάρκου.

Ἄλλα παρὰ τας υποσχέσεις αὐτάς, ο χωρισμὸς ὑπῆρξεν ἔδυνηρος.

— Ἄχ! γιατί, ἀφέντη μου, μάφινετε: ανέκραξεν ή δυστυχῆ Ζινέττα, θρηνοῦσα. Εἶμαι μεγάλη, εἶμαι δυνατή... σὰς ὑπόσχομαι να περπατῶ ὅσο θέλετε και ὅπου θέλετε... Θα δουλεύω, θα μαγειρεύω, θα σὰς τὰ κάμνω ὅλα... Πάρτε με μαζί σας, ἀφέντη! σὰς παρακαλῶ, μὴ μάφισετε μονάχη μου σ' αὐτὸ τὸ ξένο χωριό. Χωρὶς εἶσῃς, χωρὶς τὸν Τιάρκον, τί θὰ γίνω;..

Ἄλλ' ο βασιλεύς έμεινεν ἀκλόνητος. Ο Βοδὸγ ἀπεφάσισε κάτι, τίποτε εις τὸν κόσμον δέν ήτο ικανόν να τὸν κάμη ναλλάξῃ σχέδιον. Έπήρε τὴν μικράν εις τὰ γόνατά του, και τῆς ὠμίλησε σοβαρῶς, αὐστηρῶς, ὡς να ήτο μεγάλη.

— Ἄκουσε, παιδί μου, τῆς εἶπε, σκουπίζω τὰ δάκρυα, τὰ ὁποία έρρεαν ποταμιῶδῶν από τὰ ὠραία της γαλανὰ ματάκια' πρέπει να έχῃς θάρρος και να υποφέρῃς τὸν χωρισμὸν αὐτόν, πῶ ἄλλως τε εἶνε προσωρινός. Σοῦ τὸ εἶπα,

Ζινέττα' ὅ,τι κάμνω τώρα, εἶνε πρὸς καλὸν και τὸν δύο σας. Διὰ να σε έξασφαλίσω ένα μέλλον, θαφιερώσω τα τελευταίας μου δυνάμεις και τὰ ὀλίγα χρόνια πῶ μου μένουσιν άκόμη να ζήσω. Έχε πεποίθησι εἰς ἐμένα, κάμνε, ὅ,τι σε λέγω, και σοῦ ὑπέσχομαι ὅτι γρήγορα θὰ βρεθοῦμε ὄλοι μαζί εἰς τὸ Παρισι.

— Μὰ πότε; ήρώτησεν ή Ζινέττα. — Δέν ξεύρω άκόμη, ἀπεκρίθη ο γέρον, ἄλλα ἴσως δέν θὰ περιμένῃς κα πολὺ... Κάμε ὑπομονή, Ζινεττούλα μου. Και πάλι σοῦ λέγω, ὅτι εἶνε γιὰ τὴν εὐτυχία του Τιάρκου και τὴ δική σου.

Τὴν στιγμὴν εκείνην, ή γυναίκα του Σαμπῶ έπλησίασε τὸν βασιλέα και τὴν Ζινέτταν. Με ὄλον τὸ άποχρυστικὸν τῆ μορφῆς της, εξ αίτίας του άραιου μύστου και ὁ ὁποῖος έσκίαζε τὸ ἄνω χεῖλό της, εἶχε καλὴν καρδιάν ή σύζυγος το πεταλωτοῦ. Ἐνόησε τὴν λύπην τῆς μικρῆς κόρης, και θλίβουσα αὐτὴν επί το εὐρῶστου της στήθους, τῆ εἶπε: — Μὴν κλαῖς, χρυσὸ μου. Ο μπαμπὰς θὰ σάφισῃ γιὰ λίγον καιρό, ἄλλὰ θὰ εὐρῆς ἔδῶ μίαν μαμμά, και θὰ ἰδῇ ὅτι οι μαμμάδες εἶνε ἐπίσης καλές...

Οι γλυκεῖς και εἰλικρινεῖς αὐτοὶ λόγοι εἰσέδυσαν εις τὴν καρδιάν τῆς Ζινέττας. Ἐνόησεν ἔκτοτε ὅτι δέν ήτο μόνη εις τὸν κόσμον, ὡς εἶχε φοβηθῆ κατ' ἀρχὰς, και ἀποδίδουσα τὰ φιλήματα εις τὴν αγαθὴν κυρά-Σαμπῶ, έψιθύρισε μειδιῶσα εν τῷ μέσῳ των δακρύων της:

— Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστημένος πῶς έβλεπε τὴν Ζινέτταν τὸ σχεδὸν παρηγορημένην, ο βασιλεύς εἰσκήθη δια να βούγῃ. Η Ζινέττα τὸν εξέβγαλεν εις τὸν δρόμον, και εκεί ο Βοδὸγ τῆς έκαμε τας τελευταίας του συστάσεις.

— Νάκουσ τὴν κυρά-Σαμπῶ σὰν να ήμουσ ἐνώ γῶ ὁ ἴδιος γιατί δέν θὰ κάμνη ἄλλο, παρὰ να σοῦ μεταδίδῃ διαταγὰς μου.

— Μάλιστα' αφέντη, ὑπεσχέθη ή Ζινέττα.

— Δέν θὰ προσπαθῆσῃς να νάνταμωθῆς με τὸν Τιάρκο, ὡς τὴν ήμέρα πῶ θὰ σε ὠδηγήσω ἐγῶ.

— Μάλιστα' αφέντη! — Και ἂν κατὰ τύχην τὸν ἴδῃς ποτέ, θάποφύγῃς να τοῦ μιλήσῃς και να τὸν δώσῃς γνωριμίαν.

— Ἄφου' τὸ προστάζετε, ἔτσι θὰ κάμω.

— Πολὺ καλά. Έχω πεποίθησι εἰς ἐσένα και μπορῶ να φύγω ήσυχος. Πηγαίνω να εργασθῶ γιὰ σὰς. Καλὴ ἀνάμωσι, παιδί μου!

Ἡ στολὴ του Μονομύτη. Ἄς άφίσωμεν πρὸς τὸ παρὲν τὴν Ζινέτταν εις τας μητρικὰς περιποιήσεις τῆς κυρῆς—Σαμπῶ, και ἄς ακολουθήσωμεν τὸν βασιλέα Βοδὸγ, ή καλλίτερα τὸν Μονομύτην.

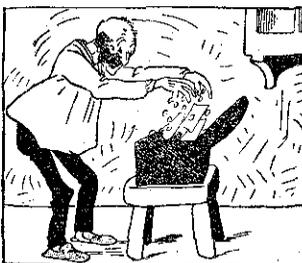
Ο γέρον βοημὸς εἶχεν ἄλλάξῃ μορφήν, διὰ να ἐπιθλέπη εὐκολώτερα μακρόθεν τὸν Τιάρκο. Πῶτος τῶντι θάνεγνώριζεν ὑπὸ τὰ ράχη του μονοθαλάμου έπαίτου, τὸν ἄλλοτε λαμπρὸν βασιλέα των ρομανιτέλων; Χάρις εις τὸν μαῦρόν του έπίδεσμον, ο Βοδὸγ ήδύνατο να εἰσδῶῃ εις τὴν πόλιν τὴν κατεχομένην ὑπὸ του γαλλικοῦ στρατοῦ, να φθάνη ἀνενόχλητος μέχρις αὐτῆς τῆς σι-

κίας του λοχαγοῦ Κορμα, και να βλέπῃ ὁ ἴδιος ἂν έπραγματοποιούντο ὅσα εἶχεν ἐλπίσῃ περὶ του Τιάρκου. Ο γάλλος αξιωματικὸς και ή σύζυγός του θὰ ήσαν τῶντι τόσοσ καλοὶ ὥστε να κρατήσουν και να υιοθετήσουν τὸ παιδί πῶ εὐρέθη εις τὸν δρόμον των; Αὐτὸ έπρεπε να μάθῃ.

Δέκα ήμέρας τώρα, ο Βοδὸγ έτριγύριζε τὴν νέαν κατοικίαν του Τιάρκου. Πότε ζητιανέων παρὰ τὴν θύραν του κήπου, πότε εἰσερχόμενος εις τούς σταῦλους, πότε εἰς κάρρου φορτωμένου σανῶν, και τὴν εκφόρτωνσιν του ὁποίου προσεφέρετο να βοηθήσῃ, εἶχε μάθῃ, ἴδε εἰκόνα προηγούμεν. φύλλου, σελ. 49.

ἀπὸ τας φουαρίας των ὑπηρετῶν και των στρατιωτῶν, ὅτι ο Τιάρκος, διὰ τῆς εὐφύας του και του καλοῦ του χαρακτήρος, εἶχε κατακτήσῃ ὄλον τὸ σπίτι. Η συμπάθεια αὐτῆ, τὴν ὁποίαν ο μικρὸς ενέπνευσεν εις ὄλους, θὰ έφθανε ὥστε να κάμνη τὸν αξιωματικὸν να τὸν υιοθετήσῃ; Αὐτὸ ἀκριβῶς ήλπιζεν ο Βοδὸγ. Ἄλλ' ή λύσις του προβλήματος δέν θὰ εβράδυνε, κατὰ τὴν γνώμην του, διότι ο γαλλικὸς στρατός, ο κατέχων τὸ Μπραουάν, έμελλε μετ' ὀλίγον να αναχωρήσῃς θὰ ελαμδάνετο ή ὀριστικὴ περὶ τῆς τύχης του Τιάρκου ἀπόφασις. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

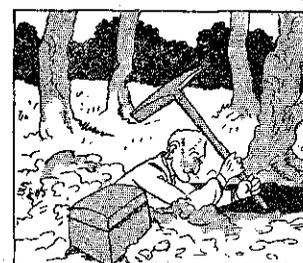
ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΣΑΚΑΛΗ

Ο Μπάρμπα-Τσακάλης, ενός χωριάτης έξυπνος και φιλάργυρος, εκέρδισε μίαν μέραν 25 χιλιάδες δραχμῆς εις τὸ Λαχεῖον του Στόλου. Και διὰ να μὴ τοῦ τὰς κλέψουν, ἴδου τί έσοφίσῃ:

Έβαλεν ὄλα του τὰ λεπτά μέσα εις ένα τενεκεδένιον κουτί, και τὸ έπήγε εἰς τὸν κήπὸν του, μέραν μεσημέρι, μπροστὰ εἰς ὄλον τὸν κόσμον. Δέν τὸν έμελε κανέθλου ἂν τὸν έβλεπαν...

Εκεὶ, εἰς τὴν ρίζαν ενός δένδρου, άρχισε να σκάπτῃ ένα λάκκο, πολὺ βαθύ λάκκο. Πῆρε όμως μαζί του και καμμιὰ θεκαριὰ μπουτιλλίαν, κρασί πρώτης τάξεως, ἀπὸ τὴν ἀποθήκην του.

Ἄφου έτελείωσε τὸ λάκκο, έρριψε μέσα πρώτα τὸ κουτί με τὰ λεπτά. Ἐπειτα άρχισε να εἰσπῆ από πάνω χῶμα. Ἄλλὰ κάθε τριάντα πτυαριές, έρριχνε μέσα εἰς τὸ λάκκο και ἀπὸ μίαν

μποτιλλίαν με τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο κρασί, πῶς μπορούσε νεκρὸ να ναστήσῃ και να κοιμίσῃ ζωντανόν... Ἐτσι εἰσέμισε ο λάκκος, ὡς ἐπάνω, με χῶμα και με μπουτιλλίανς κάθε τόσο.

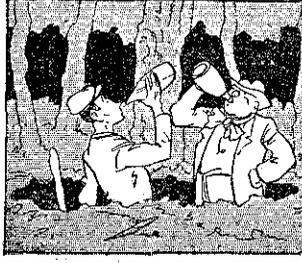
Και ἀφου έθαψε και τὴν τελευταία μπουτιλλίαν, και ἀφου έρριψε και τὴν τελευταία πτυαριὰ χῶμα, και τὸ ἐπάτησε καλά-καλά ἀποπάνω, εἰσέμισε εἰς τὸ σπίτι του, ήσυχος γιὰ τὸ θησαυρὸν του.

Ἄλλὰ δύο τρομεροὶ λαποδύται, ο Ποντικομαμῆς και ο Ἄρπαχτῆς, εἶδαν ὄλα τὰ κινήματα του μπάρμπα-Τσακάλη, και δέν έβλεπαν τὴν ὥραν να νυκτώσῃ, γιὰ να πάνε να τοῦ τὸν κλέψουν.

Πραγματικῶς, μόλις ἐνύκτωσιν, έπήραν εἰς τὸν κήπον, και με μπασοῦνια και με μαχαίρια, άρχισαν να σκάθουν εἰς τὸ λάκκο. Τὸ χῶμα όμως εἶνε γερὰ πατικωμένο και ή εργασία τούς διέει

κόπον πολὺν. Ο ἰδρῶς των πρέχει ποτάμι. Φαντασθῆτε λοιπόν με τί χαρὰν ήδραν τὴν πρώτη μπουτιλλίαν, τὴν ὁποίαν ἀδειασαν μονορροφῆ. Τι γλυκόπιστο κρασί!...

Ἐτσι εξακολουθοῦν. Δυστυχῶς όμως τὸ κρασί εἶνε δυνατό. Και ὕστερα από τὴν τετάρτην μπουτιλλίαν, ζαλίζονται και οι δύο μέσα εις τὸν λάκκον, ἀναίσθητα πτώματα...

Σὲ λίγο ή μέθη τούς κυριεύει ὀλοτέτα. Δέν έχρυν πιά δύναμιν οὔτε να φύγουν, οὔτε να κινήθουν. Και σφιράζονται και οι δύο μέσα εις τὸν λάκκον, ἀναίσθητα πτώματα...

Εκεὶ μένουσ ἔτσι ὄλη τὴν νύκτα. Και τὸ πρωτὸ πηγαίνει ο μπάρμπα-Τσακάλης και τούς παραδίδει εἰς τὸν ἀγροτικὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος τὸν συγχαίρει, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του τεχνάσματος

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Αλφα—Άρχις ή νύκτα τ' άστρα να καλή και να τὰ μαζεύη βιαστικά πολύ.
Βήτα—Βασιλευει κι' ο Αύγερινός κι' άδειανός άπ' άστρα μένει ο ουρανός.
Γάμα—Γέρν' ή Πούλια, χάνεται κ' έκεινη, φεύγ' ή νύκτ' άγάλια κ' έχνος δέν άφίνει.
Δέλτα—Δέτε πέρα στην άνατολή μιὰ καθάρια λάμπη, λάμπη ροδαλή.
Εψιλον—Έβγηκαν μέσ' άπ' τὸ κοτέτσι πετεινοί νυχάτοι κι' όλοι κράζουν έτσι:
Ζήτα—«Ζέβει ο ήλιος τὰ λευκά του τ' άτια ε! λοιπόν ξυπνάτε, κοιμισμένα μάτια!»
Ητα—Ηρθ' ή ώρα, καρτερεί ή δουλειά, στά κλαδιά τών δένδρων κελαιδοῦν πουλιά.
Θήτα—Θάμνοι, δέντρα κι' άνθη μυροβόλα στής αύγης τ' άγέρι άνασαίνουν όλα.
Ιώτα—Ίση χάρι, φως και λάμπη Ίση, άπό την αύγουλα πήρεν δλ' ή φύσι.
Κάπα—Καλώς ήλθεσ, ήλιε μου χρυσέ, τὰ ουράνια γύρω λάμπουν άπό σέ.
Λάμβδα—Λάμπ' ή γή μας τὰ βουνά κ' οι κάμποι, λάμπουν τὰ πελάγη, μά και τί δέν λάμπει!
Μι—Μην καρτερείτε και περιν' ή ώρα, του σχολειού ο κώδων θά σημάνη τώρα.

Νι—Νόμος του Πλάστου, προσταγή ρητή είν' ή εργασία που τροφοδοτεί.
Ξι—Ξαναγυρίζουν όλοι, νέοι, γέροι, τὸ φαεί προσιμένει, είνε μεσημέρι.
Ομικρον—Όλίγο θά ξεκουραστοῦν και θά ξαναρχίσουν ως να βραδουαστοῦν.
Πι—Περν' ή ώρα, φθάνει δειλινό, μιὰ καμπάνα κράζει στον έσπερινό.
Ρω—Ραβδί κρατώντας ο βοσκός στὸ χέρι, ήσυχα τ' άρνάκια μέσ' στη στάνη φέρει.
Σίγμα—Συννεφάκια κόκκινα στη δύση, κόκκινοσ κι' ο ήλιος γέρνει για να δύση.
Ταυ—Ταῖρι με ταῖρι τὰ πουλιά κουρνιάζουν, ή δουλειά τελειώνει κι' όλοι πιά ξενοιάζουν
Υψιλον—Υφαίνει σαν δουλεύτρ' άράχνη, τὸ σκοτάδ' ή νύκτα, και για τὰστρα ψάχνει.
Φι—Φανάρια, λάμπες, φῶτα κι' άλλα φῶτα, και τὰ παραθύρια κλεινουν πρώτα-πρώτα.
Χι—Χάνετ' ή μέρα, πάει ν' αναπαυθῆ, και σκοτάδι γύρω στρώνεται βαθύ.
Psi—Ψυχρό τ' άγέρι τὰ κλαδιά άναδευει, και τὰ βλέφαρά μας ύπνος τὰ χαϊδεύει.
Ωμέγα—«Ω! μέγας ο σοφός Θεός, κι' όλ' ή φύσις είνε θεός του ναός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

Άπο όλους τους μούτσους τής «Άθηνας», ο πλέον έξυπνος, ο πλέον άξιος και ο πλέον άφοβος, ήτο ο μικρός διάβολος Βάσος Σπαής, έν χαριτωμένον παιδίον, με μεγάλα ώραία μάτια, όρφανόν, άπό τὰ Ψαρά, περιμαζευθέν εις τὸ τέλος μιᾶς καταστροφής, δέν ένθυμούμαι ποίας άπό τὰς τόσας, υπό του ναύαρχου Σαχτούρη.
 Έλεγε τὰ λόγια του με πολλήν χάριν και έφαίδρυνεν όλον τὸ πλήρωμα, και κατά τὰς ήμέρας άκόμη πού ήτο έντελῶς κενή ή κουμπάνια του ψωμιού. Ητο πρώτος εις τήν πλύσιν του καταστρώματος, πρώτος εις τὸ καθάρισμα τών όπλων, και πρώτος εις όλας τὰς υπηρεσίας. Βάσος εδῶ, Βάσος εκεί και πρὸς όλα τὰ σημεῖα του σκάφους έτρεχε και όλους έβοήθει. Έδίπλωνε και έτακτοποιε τὰ σημάτα ως καλή οικουρά, τὲς μπανδιέρες, τὲς φιάμολες και τὰ φανάρια και έστίλθωνε τὸ κάλυμμα του μπουσούλα τόσο καλά, ώστε έσελάγιζεν ως καθρέπτης, Έρριπτε τὸ σκανδάλιο σαν μέγας ναύτης, και ή χαρά του ήτο να του επιτρέψουν να βάλη φωτιά με τήν άπτραν εις τὸ μικρὸ κανόνι.
 Γελαστός πάντοτε, τὰ εἶχε με όλους καλά δέν έχωνεν όμως τὸς καλαφατιστάς,—τὰ σκυλύφαρα!—πού του λέρωναν τὸν τόπον με τὰ κατράμια των, τὸς στούκους, τὰ στουπιά και τὸν κανόν. Δέν ήδύνατο να τὸς υποφέρῃ.

Όταν τὸς εἶδε μιαν έπαύριον μάχης να κατέλθουν εις τὸ κύτος τής ναυαρχίδος και να τριγυρίζουν με τὰ φανάρια κ' ανακαλύψουν καμμία σχισμὴν εις τὰ βρεχάμενα, εστάθη επάνω εις τὸ κουβούσι και έσκόρπισε τὸ περιεχόμενον τής ταμβάκοθῆκης του φροντιστοῦ, τήν όποιαν ο εὐλογημένος πάλιν αὐτὸς αἰώνιος έλησμένσι εις τήν διαπέντα. «Όλος ο άέρας εγένεσε κάτω εις τὸ κύτος ταμβάκον και τὸ τί εἶγνε δυσκόλως περιγράφεται. Δύνασθε να φαντασθῆτε τήν συναυλιαν τών πτερισμάτων, τὸς καταλαρατιστάς πηδῶντας έξω ως ποντικούς, τὸν θυμὸν του άξιωματικού τής φυλακῆς, τήν φυγὴν του μικροῦ μούτσου εις τήν κόφην του καταριού, όπόθεν εἴηκολούθει να σκορπίζη κατά τών διωκόντων αὐτὸν τὸ υπόλοιπον του περιεχομένου τής ταμπάκερας, παρὰ τὰς γοεράς κραυγὰς του φροντιστοῦ μπάμπια-Γιάννη, αναλογιζομένου ότι κάθε λιμὴν δέν εἶχε και ταμπακολόγος...
 Άλλά και με τὸν μάστορ-Νικόλαν τελειῶς άρμονικαί δέν ήσαν αι σχέσεις του μικροῦ Σπαή. Μόλις τὰ άπέραντα πανιά τής ναυαρχίδος, γάμπες και παπαρίγκοι, εστρώνοντο επί τής παραλίας, και όλοι οι μούτσοι ήρχιζαν εὐθὺς να τρέχουν επάνω κυλιόμενοι, κουτρουβαλιζόμενοι, πηδῶντες μ' ένα δαιμονιώδη θόρυβον, ο οποίος κατέπαυε μόνον όταν ήρχετο σοβαρός και άσπρηός, με τήν φέσα του και τὰ γυαλιά του, ο μάστορ Νικόλας, ο σοφὸς μάστορ-Νικόλας, δια να δειυθῆνη τήν ραφήν ή μάλλον τὸ έμ-

βάλωμα τὸ ακατόρθωτον τών χλιοστρουπημένων υπό τών έχθρικῶν σφαιρῶν ιστίων. Οι μικροί άπεστρον τότε εις μιαν γωνίαν, και οι ραφεῖς εκάθηνον τριγύρω, ο μάστορ Νικόλας στη μέση, και ήρχιζεν ή εργασία.
 Άλλ' έξαφνα ο μάστορ-Νικόλας χάνει τήν σακοράφα του, εγείρεται, βάζει τὰ γυαλιά του, κύπτει, ψάχνει δεξιά, ψάχνει άριστερά, πλὴν εις μάτην.
 — Βρὲ παιδιά, τί εἶγνε ή σακοράφα μου;
 Έγείρονται όλοι οι ναῦται, όλον τὸ πλήρωμα ψάχνουν, ψάχνουν' αδύνατος ή άνεύρεσις τής σακοράφας! Οι μικροί μούτσοι άντίκρου κρατοῦν τήν μέση τους άπό τὰ γέλια, διότι αὐτοί ήξεύρουν ότι ή σακοράφα εὐρίσκεται κερφωμένη έξωπίσω εις τήν κάτω άκραν τής βράκας του μάστορ-Νικόλα, και ήδύνατο οὗτος να ψάχνη επί μιαν ώρα, διότι με όλα τὰ ματογυαλία δέν ήδύνατο να βλέπη και τήν ουράν του...
 Οὐδεις ήδύνατο να άμφιβάλλη, ότι και αὐτὸ τὸ κατόρθωμα ήτο του Βάσου. Όλα αὐτὰ εστοίχιζαν άρκετάς τιμωρίας εις τὸν μικρὸν μας ήρωα, αλλά δι' αὐτῶν εἶχεν άποκτήσει τελειαν δημοτικότητα έν τῷ στόλῳ, και όταν ή δουδεκάκωπος λάντσα του γενικοῦ άρχηγού εγύριζε σιγά-σιγά άπό τὸ κρηπίδωμα του Ναυπλίου, όπου εἶχε μεταφέρει τὸν ναύαρχον δια να συνομιλήσῃ με τὸ έκτελεστικόν, αὐτὸς ο λέμβωρχος τὸν έχαιρέτα: «ώρα καλή, κύρρητε Βάσο!» (Έπεται συνέχεια) ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

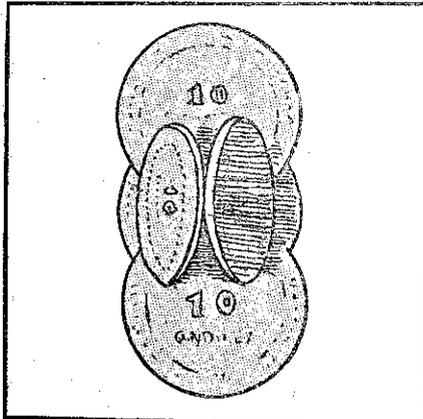
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η τύχη μιᾶς Έκκλησίας.

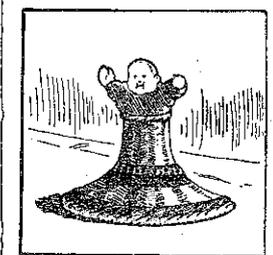

Η Έκκλησία αὐτή, εὐρισκομένη εις τὸ Μπλάρντεττ τής Άγγλίας, είνε άπό τὰς εὐλιγίστας του γοθθικού ρυθμοῦ, αἰ όποια, όπως πολλὰι τών ιδιῶν μας βυζαντινῶν, εἶχον τὸ σχῆμα σταυροῦ.
 Τὸ περιεργον είνε, ότι άντι να εἰσερχεται κανεὶς εις αὐτὴν τήν Έκκλησίαν, αναβαίνων σκαλοπάτια, άπεναντίας πρέπει να κατέλθῃ καμμία δεκαριά, διότι τὸ ήμισυ σχεδὸν του κυριου είνε υπόγειον, (όπως και τής ιδιῆς μας Καπνικαρέας και τών Άγιῶν Θεοδώρων).
 Άλλά τὸ άκόμη περιεργότερον είνε, ότι ή αρχαία αὐτή Έκκλησία μεταβλήθη εσχάτως εις...σταῦλον, τὰ δε σκαλοπάτια εσκεπάσθησαν με πυκνὸν χῶμα, δια να εἰμποροῦν τὰ ζῶα να κατεβαίνουν εὐκολότερα.

Σαίξπηρ, ή τὰ έργα τών Πατέρων τής Έκκλησίας;
 Τίποτε άπό αὐτὰ! Τὸ γιγαντιαῖον βιβλίον είνε άπλούστατα τὸ καταστικόν, ή μάλλον τὸ βιβλίον του Ταμείου ένς εργοστασιάρχου τής Κολωνίας, κατασκευασθὲν εσχάτως.
 Τὸ δέσιμόν του είνε άπό χαλκὸν νικελωμένον και άπό δέρμα φώκης. Έχει πέντε χιλιάδες σελίδας! Τοποθετεῖται παρὰ τὸν τῶχον επί χαμηλοῦ εἰδικου τραπέζιου, γράφει δὲ ο ταμίας εἰς αὐτὸ ὄρθιος ή καθήμενος επί σκαμνίου.

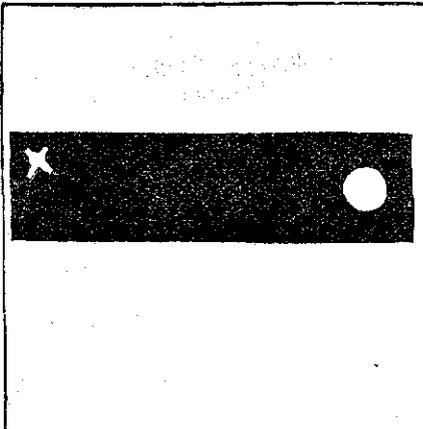
Τὰ βρέφη εις τὴν Ίσπανίαν.

Η εἰκὸν αὐτὴ είνε άπό ένστανανέ, καμωμένον εις μιαν πλατείαν του Τολέδου τής Ίσπανίας, και μιᾶς δείχνει πὸς τὰ βρέφη τών ἰδαλῶν μαθάνουν εκεί να περιπατοῦν μόνα των.
 Τὰ βάζουν, καθὼς βλέπετε, μέσα εις έν εἶδος κανίστρου άπό λυγαριάν, πού τὰ έμποδίζει να πέττουν. Πλατεία κάτω και στενά επάνω, τὰ κανίστρα αὐτὰ κρατοῦν τὰ βρέφη έν ἰσορροπία, ώστε αἱ μητέρες και αἱ νταντάδες να εύρίσκουν τήν ήσυχίαν των. Άλλ' εύλόως έννοεῖται, ότι τὰ καίμενα τὰ μωρὰ δέν είνε και πολὺ εύχαριστημένα εκεί-μέσα.
 Καὶ εις τὰς Άθήνας μετεχειρίζοντο άλλοτε παρόμοια... βασιανιστήρια.

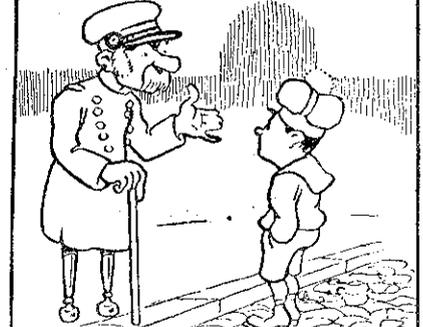
εγγίζονται όλα, ή μία με τήν άλλην. Ίδου πὸς πρέπει να τὰς τοποθετήσετε, δια να κερδίσετε τὸ στοίχημα.

Όπτικὸν Πείραμα.

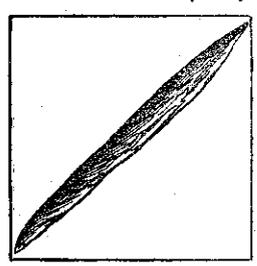
Κρατήσατε τήν εἰκόνα αὐτὴν εμπρὸς σας, και αρχίσατε να πλησιάζετε σιγά-σιγά τὸ σημεῖον X πρὸς τὸν άριστερόν σας οφθαλμόν. Θα ἰδῆτε τότε, ότι επί τινα δευτερόλεπτα, ο λευκὸς κύκλος θα έξαφανισθῆ έντελῶς.

Μαγικὴ Εἰκὸν.

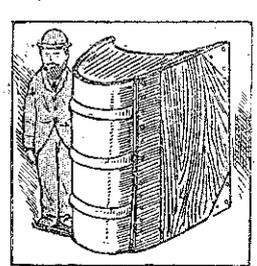
— «Έ μπάμπια-Λιάκο, στά πόσα τὸ έπαθες αὐτό;
 — Δὲ θυμάμαι πιά, παιδί μου...
 Εἰμπορεῖτε να μιᾶς εἰπῆτε σεις, ποῖον έτος ακριβῶς ο άπόμαχος αὐτὸς έχασε και τὰ δύο του πόδια;

Καλοδιπλωμένη κουβέρτα.

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν κήπον τής Άδελαιδος (Άυστραλία), εἶνας μέγας οφεις άρρώστησε και δέν ήμποροῦσε να φάγη τίποτε. Ένας κτηνίατρος τὸν εἴητασε, και του εβγαλαν άπό τὸ στομάχι του αὐτὴν τήν μάλλινην κουβέρταν, τήν όποιαν τὸ άδηράγον έρπετὸν εἶχε καταδροχθίσῃ!
 Τήν δημοσιεύσαμεν εδῶ άπό φωτογραφίαν, όπως ήτο όταν εἴηχθη άπό τὸν στόμαχον του οφεως. Η κουβέρτα αὐτὴ έχει μήκος 2 μέτρα και 50 εκατοστά, πλάτος δὲ 1,60. Όταν τήν εξεδίπλωσαν, εἶδαν ότι δέν εἶχε πάθη τὸ παραμικρόν μόνον. πού εβράχῃ όλίγον.

Γιγαντιαῖον βιβλίον.

Εἰμπορεῖτε να κρίνετε περι του μεγέθους αὐτοῦ του βιβλίου. παραβάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸν πλησίον του ἰστάμενον άνθρωπον. Τί νομίζετε τώρα ότι είνε; Η Ίλιάς και ή Όδύσεια μαζί, με μεγάλα στοιχεία; τὰ Άπαντα του

Μανιώδης μιλλιαρδιστής.

Ο κ. Ουίλιαμ Σέιλδων, άγγλος, είνε άπό τὸς πλέον ματιώδεις μιλλιαρδιστάς του κόσμου. Καὶ όμως — περιεργον πρᾶγμα, — δέν έχει παρὰ ένα μόνον χέρι, διότι τὸ άλλο του τὸ εκόψαν πρὸ ετών.
 Άλλ' αὐτὸ δέν τὸν έμποδίζει να παίξῃ μιλλιάρδο και να κάμνη τὲς δυσκολότερες καραμπόλες. Δια να τοποθετῆ τήν στέκαν του, μεταχειρίζεται μικρὸν εὐλίγον υπόβαθρον, και αὐτὸ άντικαθιστᾷ τὸ χέρι που του λείπει.
 Παίγνιον.
 Λάβετε πέντε δεκάρες και στοιχηματίσατε ότι εἰμπορεῖτε να τὰς τοποθετήσατε εστὸ τραπέζι οὕτως, ώστε να

